

Královské pohádky

František Zacharník

Královské pohádky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

František Zacharník
Královské pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

František Zachárník

Královské pohádky

*Pohádkové příběhy princezen, princů, králů a královen,
ale i dalších obyvatel královských dvorů*

C P R E S S

Brno
2016

Obsah

O princezně Žofince a její ZOO	8
O nezdárném princí Albertovi	16
O chudém království	25
O smutné, ale nakonec veselé princezně Aničce	33
Princezna Františka královnou	41
Tajemství starého Žána	48
O královském šaškovi	56

Jmenuji se Sára a bydlím s rodiči nedaleko naší babičky a dědy. Z Prahy za námi často jezdí moje sestřenice Eliška. Je o rok a půl mladší. Jsme obě jedináčkové, takže se máme rády. Ale někdy jsme se i popraly, někdy soutěžily, kdo je v čem lepší. To bylo ale dřív, když jsme byly malé. Tehdy nám děda vyprávěl pohádky, které si sám vymýšlel. A my jsme mu pomáhaly. Ty první byly o princeznách, další o princích. Teď už jsme větší, chodíme obě do školy, ale vymýšlet s dědou další pohádky nás pořád baví. Tak já chci taky něco říct, ozvala se Ela. Naposled jsme s dědou vymýšleli vyprávění o zvířátkách, která vůbec nemusí být taková, jak jim lidé přisuzují. Třeba že osel může být chytrý, nebo že se kočka kamarádí s myškou. Já mám spolužačku, vzala jsem si slovo zase já, Sára, která má doma spoustu zvířátek. Kočku, psa, želvu, myšku, kanárka a další. A my nemáme ani psa, řekla vyčítavě Ela. A to nám to děda mockrát slíbil! Už je to tu zase, vzdychl děda. A aby odvedl řeč jinam, řekl: pojďme raději vymyslet pohádku...

O princezně Žofince a její ZOO

V jednom malém, ale krásném království, obklopeném hlubokými lesy, loukami, potůčky i řekami, se mladým královským manželům narodila moc hezká holčička. Dostala jméno Žofie. A radovalo se celé království. Malá princeznička rostla jako z vody, jak se říká, brzy se na maminku i hrdého tatínka poprvé usmála. Dostávala spoustu hraček, panenek už jako miminko, ale nejvíce si oblíbila malého medvídka. Asi nevypadal jako ti dnešní plyšovi, upletla ho její stará, hodná chůva. Žofinka si ho brala do své krásné kolíčky, bez něho by neusnula. Když byly princezničce tři roky, ptali se jí rodiče, co by chtěla k narozeninám. Neuměla ještě říkat „k“ ani „r“, ale hned jasně prohlásila: „Plosím, chtěla bych točičtu!“ Jestli si král s královnou mysleli, že nějakou hračku, tak se mylili. „Ale živou!“ řekla Žofinka. Co měli rodiče dělat? Vždyť svou dcerušku nade vše milovali. A nebyli sami. Nebylo člověka v celém hradu i podhradí, který by malou princeznu neměl rád. A tak stačilo říci a starý sloužící Rudolf odněkud přinesl krásné koťátko. Hned si ho zamilovala.

A dala mu jméno Moulek. Tedy správně Mourek, ale vždyť jsme říkali, že ještě neuměla „r“.

To už dávno pěkně říkala, když se měla konat oslava dalších narozenin. Ale dříve si musíme povědět jednu příhodu. Chůva vozívala Žofinku na vzduch v kočárku po zámecké zahradě. Jednou k nim přiběhl velký vlčák. A než se chůva vzpamatovala, postavil se na zadní nohy a koukal do kočárku. Pak Žofinku oblízl a zase mazal pryč. Snad každé dítě by se leklo a začalo plakat.

Lekla se ale jenom chůva a byla strachy bez sebe. A princeznička? Ta se smála a tleskala ručičkami. Ale teď honem zpátky k té narozeninové oslavě. Víte, co si Žofinka přála? Štěňátko! To zase obstarala komorná Terezka, od rodičů z podhradí. Princeznička byla nadšená, hned štěňátko hladila, odnesla ho seznámit s kotětem a málem zapomněla na velký, tříposchodový dort. Pejskovi dala jméno Hafík.

Když Žofinka povyroستla, chodila na procházky s chůvou. Tu ze všeho nejdřív prosila, aby se šly spolu podívat do hospodářského dvora, protože tam bylo plno zvířat. Krmila třeba slepičky, tedy hlavně kuřátka. Chtěla je všechny pojmenovat, jenže by si je asi pletla. Tak alespoň tomu, které bylo nejrychlejší a vždy přiběhlo první na její volání „ná pipi, ná pipi“, dala jméno Pipka. V jiné ohradě zase se pá-